

[Ib Thyregod.]

skatning målt i forhold til omsætningen vil være så nær ved lighed, som man i praksis vil kunne forvente at komme.“

Det, der fremgår af disse bemærkninger, er, at andelsforeningernes beskatning — det er jo specielt brugsforeningerne, vi her beskæftiger os med — at denne beskatning er bagefter. Hvis man undersøger, på hvilken måde brugsforeningerne beskattes, ser man, at det går til på den måde, at af deres formue beregnes en skønnet fiktiv indtægt på 4-6 pct. af denne formue. Formuen finder man frem til ved at tage ejendomsskyldværdierne for de pågældende ejendomme. Nu ved jo enhver, at ejendomsskyldværdierne ikke har så forfærdelig meget med handelsværdierne at gøre, navnlig ikke, når der er gået et par år; vi kender jo fra statistikken vedrørende handel med ejendomme, at ejendomsvurderingerne ligger betydeligt under handelsværdierne. Når man derfor lader ejendomsvurderingerne gå ind i denne fiktive indtægt, må der blive en forskel, som andelsudvalget altså også her har peget på, idet det siges, at de stiger langsommere end i de private virksomheder, men at der på længere sigt bliver lighed, nemlig når det går den anden vej. Men når vi ser tilbage på den udvikling, vi har haft, siden denne lovgivning blev gennemført, viser det sig, at det hele tiden er gået den samme vej. Vi har hele tiden haft en stigende udvikling, inflation kan man kalde det; de faste værdier er steget, og på denne måde er beskatningen kommet bagefter. Der er vel ingen, som tror, at der foreløbig er tale om ændringer af nogen særlig betydning på dette område. Derfor er det også efter andelsbevægelsens egen udtalelse i denne henvendelse sådan, at beskatningen er kommet bagefter; der er ikke skabt nogen lighed i beskatningen, og derfor havde det været meget ønskeligt, om andelsbevægelsen selv havde forsøgt at skabe et forslag om disse ting for brugsforeningernes vedkommende, om de selv havde forsøgt at skabe mulighed for en ligestilling.

Det har man ikke forsøgt; vi må derfor gå i gang med disse problemer, og vi har altså i vort parti fundet, at de lovforslag, vi her er kommet med, rammer så retfærdigt som muligt. Helt retfærdig kan vel ingen ordning blive, men i hvert fald så retfærdig som muligt. Jeg skal derfor udtrykke håbet om, at der vil komme et positivt resultat ud af de kommende udvalgsforhandlinger.

Fanger: Jeg takker den højtærede finansminister for hans udtalelse om, at regeringen søger en løsning, og at den er villig til forhandling. Ganske vist udtaler den højtærede finansminister, at han ikke mener, at det er de helt rigtige principper, vi er kommet med, men han håber, at udvalgsbehandlingen vil kunne føre til et resultat.

Det vil være naturligt at se lidt historisk på spørgsmålet om kooperationens beskatning. I 1934 nedsattes den første kommission med den opgave at undersøge de kooperative virksomheders rette beskatning. Den afsluttede 3 år efter sit arbejde uden at kunne nå til enighed om et forslag, og i mellemtiden fortsatte den skattemæssige favorisering af kooperationen. Gennem en konsekvent og stadig afvisning af enhver reform er det lykkedes kooperationen gennem snart 30 år at undgå en beskatning, der går ud over det rent symbolske.

Medens der imidlertid i 1930'erne endnu med nogen ret kunne anføres visse historiske forhold som støtte for en lempeligere beskatning af kooperationen, er forholdene i 1960'erne ganske løbet fra denne situation. Skattetrykket er steget enormt. I 1934 betaltes der f. eks. kun 100 mill. kr. i samlede direkte skatter til staten, men i 1961 var tallet steget til 4 milliarder. Skatten på de private erhvervsvirksomheder er vokset vældigt, og kooperationen er i samme tid også vokset vældigt, to forhold, som næppe er uden forbindelse med hinanden, da skattefrihed eller noget, der nærmest må karakteriseres som sådan, jo giver en enorm fordel i konkurrencen.